Були дощі.
Потім їх не стало.
Відходили важко, немов помирать.
Зі старого під'їзду крізь розбиті двері
вийшов рожевий деґенерат.
Біла льоля.
На грудях дзвіночок.
А що треба ще для гарного хлопця?
Вдень лазив смітниками а ввечері виходив
кланятись рожевій маковині сонця.
Вночі блукав
глухими степами,
вперто бився в місячнім промінні,
ротом мух на льоту відловлював,
щодня вдосконалюючись у власному вмінні.
На ранок повертався
в порожнє місто —
як завжди, веселий, як завжди, в дусі,
ніс яскраву квітку будяка
своїй коханій рожевій бабусі.
Ось і гаразд,
ось і ідилія —
бабуся й онук, і хвилини пройдені,
і в тиху кімнату крізь жовті гардини
сипало сонце свої рожеві промені.

1993